

Ti, Jurček! z roko segaš v žep,
Mordà si v srci storil sklep:
Kaj ognja rad bi možu dal,
Da brž bi smodko si prižgal.

In Ivko, drzni ti fantič,
Li ne bojiš se čisto nič,
Da mož bi zvrnil te s sanmi,
Ker kepaš Jurčka od strani?

Na veji ptiček pel bi rad.
A tare zima ga in glad.
O srečni ste otroci ví,
Ki zima, glad vas ne morí!

Fr. Krek.

Zakaj je imel Júrijče nesrečo.

a Japljevem hribu je bil zbran včeraj popóldne vesel rôj vaških otrok. Snežilo je in prav občutno jih je zéblo v nos in prste; vender se nihče niti spomnil ni hudega mraza, saj so se vozili po strmem bregu nizdolu na sanéh, da se je kar kadilo. Tù sta drčala Trčelov Mirkec in Peterčev Franek, krepko se drug drugega držéč jaderno mimo; tam se je spravila petorica najpógumnejših na velike saní Delakovega Ivana, da bodo pod njegovim vodstvom od-dričali tjà doli v megleno dolino, in ondù se je ulegel predrzni Budešetov Dragec na trebuh na svoje iz šibkih desčíc zbite saní ter se spustil za drugimi.

Gabrovškov Júrijče pripihal je baš sedaj po hribu navzgor ter privlekel za se bój svoje ravno pred tednom narejene nove saní. Počaka še nekoliko, da se uredi ves vlak, potem postavi saní na uglajeni tir ter zakriči: „Aló! še jeden naj prisede k meni!“

Urno priteče k njemu blede in ubožno oblečen deček, ki je do tedaj le žalostno gledal veselo vožnjo veselih otrok. Svoje premrle pestí tiščal je v hlačna žepa, sklepetal glasno z zobmi in privzdigoval sedaj levo sedaj desno nogo, ker so mu hoteli prsti odmrzniti v strganih, s senom in zaplatami zamašenimi črevlji. Tinček je bil sirota, ki je le ob milostinjah dobrih ljudij živel sè svojo mamico tam v na pol podrtej koči za vasjó.

„Pusti mene prisesti, Júrijče!“ prosil je Tinče in si pihal gorko sapo v pest.

„Hù! mi li ne greš takòj proč, ti beraški nebodigatreba,“ zaròhnel je Júrijče in sunil surovo Tinčka nazaj, da se je vznak zvrnil v sneg.

„Le ga, le ga!“ zavriskalo je smijoč se nekaj otrok in začelo lučati v njega trde snežene kepe, da je ubogi Tinče jokajoč ubral pot pod noge proti dómu k materi.

Najbolj se je smijala okepanemu Tinčku Kordečeva Micika, ki je stala tudi mej otroci, zavita v gorek sivkast plašček, s črno čepico na glavi. Bogatega lesnega prekupeca hči je bila, a neblago srcé je imela, da-si je bila kaj prevzetno dekletce.

„Pravo si storil temu beračku!“ dejala je Júrijčetu. „Še bolje bi ga bil naklestil!“

Dobro se je Júrijčetu zdelo, da ga je pohvalila Micika, ki je hodila bajè vze v mestno šolo celjsko. Povabil jo je torej k sebi na saní, sedel mej krivine in

zdrčala sta po bliskovo nizdolu po rebri, da jima je kar sapo jemalo. Res, izvrstno so letele nove saní po gladkem tiru mej visokim snegom. Júrijče je vihtil veselo svoj klobuk in Micika je samega veselja ploskala v roki. I seveda, krasno se je voziti na sanéh!

A nenadoma oba zakričita. Júrijče se je bil nagnil preveč na stran in saní so priletele v štor, ki je stal skrit v snegu tik tirú. Zviška prekopicnila sta se Júrijče in Micika v sneg ter se z glavama globoko zaríla vanj, a težke saní so padle nánja ter ja močno pobile. Júrijče dobil je na čelu velik rog in pri sanéh se mu je odkrnila jedna krivina, a Micika si je ob štoru strgala svoj lepi plašček in lične čepice ni mogla nikakor več najti iz globokega snega.

Kislo sta se držala domóv gredoč, a doma so ja roditelji še ostro ošteli; dà, pri Gabrovškovih je bilo slišati celó nekaj padati in Júrijčeta glasno jokati.

„Zakaj sem imel vender danes tako nesrečo!“ — mislil si je Júrijče zvečer v postelj gredoč. „Ali ne morda zaradi . . . zaradi onega beraškega Tinčka?“ — Morda! — —

Ižanec.

Lovčev

Lovčev najljubši kraj.

Zeleni gozd je lovčev raj,
In krasen res je gozd,
Frěe tam ptice s kraja v kraj
In hvalijo svoj gozd.

Te besede mi hodijo v spomin, ko hodim po gozdu, ker mi je doma pretesno in predolgočasno postalo. Tiha gorska samôta me je veselila nekđaj in me veseli še zdaj. Močni bor, tenka jelka, temna smreka, svetli mecesen in druga šilasta drevesa; bela breza, zelena bukev, ravni topol, črna olša in vsa listnata drevesa delajo prekrasen drevored in mi dajejo senčnato streho ob poletnej vročini. Slavček žgolí svoje mile pesence, sinice in brinovke preletavajo drevje, šoga in sraka se kregate, črni kos se koplje v vodi, plaha kukavica se oglašá in vse druge ptice za njo. Dozdeva se mi, kakor bi Bog sam hodil z menój ter mi razkrival, kaj vse čudnega in lepega je ustvaril. V takem zelenem in senčnatem gozdu je kraj, kjer

Studenez iz skalín kipí,
Vrvrá tjà v temni gozd,
Po drevji listje, čuj! šumí,
Šumí, vrší ves gozd.

Zeleni mah poleg studenca mi dela mehko blazino, da se lahko odpočijem in zložno gledam okolo sebe. Na tisoče vidim lepih cvetie; mej njimi bele zvezdice, plave zvončice, spominčice in marjetice, klinčke in vranšice, teloh in podlesek, mnogovrstno vresje in druge rastline. Mravlja vže leze in pridne bučelice nabirajo strd. Pisan metuljček firli in rujavi hrost brenči mimo mene. Izza grmovja pokuka zajec, rujava veverica drobí luskiné smrekovega storža na tla, in plaha srna zbeži